

VLINDERGROET

Regressie- en reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele schreef eerder in ParaVisie Magazine over het contact dat ze af en toe heeft met haar overleden vader. Direct na zijn dood liet hij elektrische apparaten aan- en uitgaan en lampen knipperen. Wat later nam hij in geestvorm contact op door in haar dromen te verschijnen. Marianne beloofde een update als er zich weer iets bijzonders zou voordoen. Bij deze!

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Aan het begin van de zomer van dit jaar zat ik in onze tuin. De tuin is aan de forse kant: veel gras, eiken, berken en sinds kort grote vakken met bloemen. Verbena (Verveine/IJzerhard) werd aangeplant. Een keuze die de tui-narchitect maakte vanwege de paarse bloemenpracht. Verbena ruikt lekker naar citroen, van de bloemen kun je kruidenthee maken en de planten zijn aantrekkelijk voor kwetsbare insecten zoals bijen en hommels. Pas vorige maand ontdekte ik dat Verbena dé plant is voor helderzienden. Nooit geweten.

Ongelovige Thomas

Het was een uur of zeven in de avond en ik genoot buiten van de laatste zonnestralen. De houten ligstoel waarop ik onderuitgezakt zat, met mijn blote voeten op een bankje, stond ver uit de buurt van de bloemperken waarboven insecten zoemden. Hier en daar fladderden witte vlinders, koolwitjes, boven de voor hun aanlokkelijke bloemen. Plots vloog een blauwpaarse vlinder in

rechte lijn op me af. De vlinder moest een flinke afstand overbruggen van één van de bloemperken naar de plek in de tuin waar ik me bevond. “Hé, pap”, zei ik hardop, “leuk dat je langskomt”. De begroeting floepte eruit. Beetje gek. Omdat ik bezoeken van vlinders niet direct verbind aan ‘een groet van een overledene’, zei ik grappend: “Nou, pap, laat eens iets bijzonders zien. Wat kan deze blauwpaarse vlinder zodat ik weet dat jij in de buurt bent?” Als ongelovige paranormale Thomas houd ik van ‘zien en dan geloven’, van voor bewijs dus. De vlinder fladderde van mijn linkervoet en ging op mijn grote teen zitten. Uh? “Nee, pap, dat is niet genoeg”, zei ik. De vlinder steeg op, vloog naar mijn rechervoet en streek dáár neer op mijn andere grote teen. Frappant, maar onvoldoende geloofwaardig vond ik. “Is dat alles wat je kan?”, vroeg ik.

Zou het dan toch?

Opnieuw steeg de vlinder op, ik dacht dat ie van me vandaan zou vliegen. Zie je wel, een doodgewone vlinder. Maar het klapwiekende blauwpaarse insect maakte een vlucht in de richting van mijn hoofd, landde op mijn ‘derde oog’ en bleef daar zitten. Ik durfde niet te bewegen, bang om de magie te verbreken. Na een minuutje vloog de vlinder weg, mij in verbazing achterlatend. In alle jaren dat ik buiten in onze tuin zat, is er geen enkele vlinder ooit óp mijn lichaam gaan zitten, laat staan eentje die van mijn linker- naar mijn rechterteen vliegt om vervolgens op mijn voorhoofd te landen, precies op het plekje tussen mijn wenkbrauwen. Zou het dan toch...? Ik beloof plechtig niet meer ongelovig te lachen als mensen spreken over een vlindergroet van een overledene. De kleinste onverwachte berichtjes uit een andere dimensie laten ons zien dat er zoveel meer is tussen hemel en aarde. “Pap, bedankt!” •

*‘Plots vloog een blauwpaarse vlinder
in rechte lijn op me af..’*

